

[Jens Thomsen.]

hele Landbruget, og det har ogsaa direkte Andel i Sagsanlægget mod Kolding Slagteri, idet Erhvervsudvalget har betalt Sagsomkostningerne for Slagteriet under Forudsætning, at Sagen skulde føres frem for Højesteret. Slagteriets Bestyrelse havde vedtaget, at Bestyrelsens Medlemmer personligt skulde afholde Udgifterne, og det vilde være en urimelig Fordring, at de under disse Omstændigheder skulde føre Sagen frem for Højesteret; netop derfor vedtog Erhvervsudvalget enstemmigt at betale Sagsomkostningerne, fordi Sagen havde almen Interesse for hele Landbruget. Naar der er betalt 3 600 Kr. i Sagsomkostninger, var det selvsagt ikke for at give Bestyrelsen en Foræring; men ene og alene for at faa Sagen prøvet for Højesteret.

Jeg forstaaar derfor ikke, at det ærede Medlem Hr. Viggo Hansen og Slagteriets Formand kan tillade sig at falde mit Parti i Ryggen, naar vi søger at formaa Ministeren til at foranledige Sagens Prøvelse for Højesteret. Det er efter min Mening en forræderisk Optræden imod Landbrugets retfærdige Krav om Ejendomsretten til den velerhvervede Valuta.

Det ærede Medlem Hr. Viggo Hansen tilsigter ogsaa at give Offentligheden det Indtryk, at Bestyrelsen for Slagteriet har ændret sin Opfattelse med Hensyn til Ejendomsretten til den fremmede Valuta, men dette er jo ogsaa fuldstændig urigtigt. Det ærede Medlem udtalte Sp. 4587:

„Jeg vil slutte med at sige til Det frie Folkeparti: Føj I nu ikke en ny Ydmygelse til alle dem, I allerede har tilføjet det danske Landbrug. Jeg vil derfor anmode det ærede Medlem Hr. Jens Thomsen om at tage sin Dagsorden tilbage.“

Jeg vil gerne spørge det ærede Medlem Hr. Viggo Hansen, om han anser Justitsministerens Afvisning af Ansøgningen om Appel for rigtig. Mener han det, er han ikke i Overensstemmelse med sit eget Parti. Saafremt han mener, at det er en Ydmygelse for Landbruget at rette en Bebrejdelse imod Justitsministeren, burde han jo have stemt sammen med Regeringspartierne for Tillids-erklæringen til Ministeren. Nej, mit Parti har aldrig tilføjet Landbruget en Ydmygelse, men det ærede Medlem gør sig hæderlige

Anstrengelser for at gøre det ved sin Optræden i denne Sag.

Det ærede Medlem optræder som Repræsentant for Kolding Slagteri, siger han, og spurgte: Paa hvis Vegne optræder Det frie Folkeparti? Jeg optræder ikke her i Rigsdagen som Særrepræsentant for Slagteriet eller andre Selskaber, men paa eget Ansvar som Repræsentant for mine Vælgere. Jeg tror, mine Vælgere kan anerkende mine Handlinger i dette Spørgsmaal, men jeg ved, at mange af det ærede Medlem Hr. Viggo Hansens Vælgere misbilliger hans Optræden i dette Spørgsmaal. Jeg forstaaar godt, at Bestyrelsen for Slagteriet bliver træt af Myndighedernes Forfølgelse, og da det ærede Medlem Hr. Viggo Hansen har den fejlagtige Opfattelse, at hele Valutasagen er afhængig af Bestyrelsen for Kolding Slagteri, skal jeg tillade mig at oplæse en Protokoltilførsel i Slagteriet, som det ærede Medlem Hr. Viggo Hansen tillægger afgørende Betydning i hele Valutasagen. Der staaar:

„I Anledning af den paa Rigsdagen den 26. ds. stedfundne Debat om Valutasagen ønsker Bestyrelsen at udtale, at man har været enig om at beklage det rejste Forslag til Dagsorden, idet man mener, at Ro om Sagen nu tjener Slagteriets Interesse bedst.“

Jeg forstaaar, som sagt, godt, at Bestyrelsen kan blive træt, og jeg vil heller ikke forlange, at Bestyrelsen fortsat skal stille sig til Raadighed for Myndighedernes Retsfølgning; men mit Parti vil ikke af den Grund afstaa fra Arbejdet for at faa den provisoriske Bekendtgørelse af 11. September 1935 prøvet ved Højesteret.

Vi maa da søge et nyt Grundlag, og jeg vil derfor rette følgende Spørgsmaal til den højtærede Justitsminister: 1) Hvis en Andelshaver ikke afleverer sine engelske Pengesedler, som han har modtaget for Varer, der er solgt til England, gør han sig da skyldig i samme Forseelse som den, Bestyrelsen for Kolding Slagteri blev straffet for? 2) Vil Justitsministeren i paakommende Tilfælde gøre Strafansvar gældende mod en saadan Andelshaver? 3) Er Justitsministeren i paakommende Tilfælde villig til at lade en saadan Sag prøve ved Landsretten og Højesteret i Stedet for ved Underretten og Landsretten?